

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 1.

Vydána dne 10. ledna 1928.

Obsah: (1.—6.) 1. Zákon směnečný. — 2. Zákon o ryzosti a puncovní kontrole platinového, zlatého a stříbrného zboží (puncovní zákon). — 3. Nařízení o lékárnické sazbě k lékopisům A a B pro strany soukromé. — 4. Nařízení o lékárnické sazbě k lékopisům A a B pro strany úlev požívající. — 5. Vyhláška o vysvědčeníach Odbornej školy pre ženské povolania v Bratislave. — 6. Vyhláška o sriadení poručenského úradu I. stolice v Modrom Kameni.

1.

Zákon směnečný ze dne 13. prosince 1927.

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

Oddíl prvý.

O směnečné způsobilosti.

§ 1.

Každý jest způsobilý směnečně se zavazovati, kdo se může zavazovati smlouvami.

§ 2.

Jsou-li na směnce podpisy osob, které se nemohou směnečně zavázati, nemá to vlivu na závazek ostatních osob na směnce podepsaných.

Oddíl druhý.

O směnkách cizích (vydaných).

I. Náležitosti cizí směňky.

§ 3.

Podstatné náležitosti cizí směňky jsou:

1. označení jako směňka, které musí býti pojato v souvislý obsah listiny a vyjádřeno v jazyku, jímž se v této listině vyslovuje platební příkaz;

2. údaj peníze, který má býti placen; jsou-li vymíněny také úroky nebo jiná vedlejší plnění, platí to za nenapsané;

3. jméno osoby nebo firma, které nebo na jejíž řád (ordre) má býti placeno (remitent);

4. údaj času, kdy má býti placeno; čas musí býti pro celý směnečný peníz určen jednotně a může býti ustanoven jen:

na určitý den,

na viděnou (předložení, a vista, atd.), nebo na určitý čas po viděné,

na určitý čas po dni vystavení,

na veletrh nebo na trh (veletržní nebo tržní směňka);

5. podpis výstavcův (trasantův) jménem anebo firmou;

6. jméno osoby nebo firma, která má platiti (směnečník čili trasát);

7. údaj místa, kde má býti placeno; místo, uvedené u jména nebo firmy směnečníka, platí, není-li na směnce udáno zvláštní místo platební, za místo platební a zároveň za směnečníkovo bydliště; je-li uvedeno několik míst, platí první z nich za místo platební;

8. údaj místa, dne, měsíce a roku vystavení směňky.

§ 4.

(¹) Je-li peníz, který má býti placen (§ 3 č. 2), udán písmeny a čísly a nesrovnávají-li se tyto údaje, platí částka vyjádřená písmeny.

(²) Je-li tento peníz udán několikrát písmeny nebo několikrát čísly a nesrovnávají-li se tyto údaje, platí částka menší.

§ 5.

(¹) Výstavce může sama sebe označiti za remitenta (§ 3, č. 3; směňka na vlastní řád).

(²) Nemá-li býti placeno v místě, kde byla směňka vystavena, může výstavce také sama sebe uvést jako směnečníka (§ 3, č. 6; za-

střená směnka vlastní). Taková směnka má účinek směnky cizí.

§ 6.

(¹) Z listiny, které se nedostává některé z podstatných náležitostí směnečných (§ 3), nevzniká směnečný závazek. Prohlášení učiněná na takové listině (indosament, akcept, aval) nemají směnečně-právní platnosti.

(²) Okolnost, že v době podpisu směnky některá z podstatných náležitostí chyběla a teprve později byla doplněna, není na závalu ani platnosti směnky, ani závaznosti podpisu. Stalo-li se doplnění bezprávně nebo proti úmluvě, může být namítnuto směnečnému věřiteli jen, jestliže doplnění takového byl účasten anebo jestliže, nabýváje směnky, o něm věděl anebo vědět musil.

II. Výstavce (trasant).

§ 7.

Výstavce směnky ručí směnečně za její přijetí a zaplacení. Doložka, kterou výstavce vykládá nebo omezuje toto ručení, platí za napsanou.

III. Rubopis (indosament, žiro).

§ 8.

(¹) Remitent může směnku převést na jiného indosamentem (rubopisem).

(²) Zapověděl-li však výstavce převod na směnce slovy „nikoli na řad“ nebo jiným rčením téhož významu, nemá indosament účinku směnečně-právního.

§ 9.

Indosamentem přecházejí veškerá práva ze směnky na indosatáře (rubopisníka), zvláště také oprávnění směnku dále indosovati. Směnka může být platně indosována také na výstavce, směnečníka, příjemce nebo některého dřívějšího indosanta (rubopisce) a jimi dále indosována.

§ 10.

Indosament musí být psán na rubu směnky nebo na rubu kopie nebo na listu, spojeném se směnkou nebo s kopií (přívěsek, allonge). Indosament je platný, i když indosant podepíše jen své jméno nebo svoji firmu (blankoindosament, rubopis nevyplněný).

§ 11.

Každý majitel směnky jest oprávněn blanko-indosamenty vyplnit nebo i bez tohoto vyplnění směnku dále indosovati.

§ 12.

(¹) Indosant ručí směnečně každému pozdějšímu majiteli směnky za její přijetí a zaplacení.

(²) Připojí-li však k indosamentu doložku „bez závazku“, „bez obliga“ nebo jinou výhradu téhož významu, je prost závazků z indosamentu.

§ 13.

Je-li v indosamentu další převod zakázán slovy „nikoli na řad“ anebo jiným rčením téhož významu, nemají ti, jimž se směnka dostala od indosatáře, postihu na indosanta, který převod zakázal.

§ 14.

(¹) Byla-li směnka indosována po projití lhůty, ustanovené ku protestaci pro neplacení, nabývá indosatář práv z přijetí, je-li tu jaké, proti příjemci, práv pak postihových proti těm, kdož po uplynutí této lhůty směnku indosovali.

(²) Byla-li však směnka pro neplacení protestována a potom indosována, má indosatář jen práva svého indosanta proti příjemci, výstavci a proti těm osobám, které až do protestace směnku indosovaly. Rovněž není v takovém případě indosant směnečně zavázán.

§ 15.

(¹) Byla-li připojena k indosamentu poznámka „v plné moci“, „in prokura“, „k vybrání“, „k inkasu“ nebo jiná, která vyjadřuje zmocnění, takový rubopis (rubopis zmocňovací, prokuraindosament) nepřevádí vlastnictví směnky, nýbrž zmocňuje indosatáře, aby jménem svého indosanta vybral směnečnou sumu, směnku dal protestovati a předchůdce svého indosanta zpravil o tom, že nebylo placeno (§ 41), jakož i, aby žalobou vymáhal nezaplacenou a vybral složenou sumu směnečnou.

(²) Takový indosatář jest také oprávněn převést svá oprávnění dalším zmocňovacím rubopisem na jiného. Nemá však práva převést indosamentem vlastnictví směnky ani tehdy, obsahuje-li zmocňovací indosament doložku „nebo na řad“.

IV. Předložení ku přijetí (presentace k akceptu).

§ 16.

(¹) Majitel směnky jest oprávněn směnku ihned předložiti k akceptu a dáti protestovati, nebyla-li přijata. Úmluva tomu odporující nemá směnečně-právního účinku.

(²) Směnky znějící na tuzemský trh anebo veletrh mohou býti předloženy k akceptu nejdříve po započetí trhu nebo veletrhu a, trvá-li déle než týden, v posledních třech jeho dnech.

(³) Kdo má směnku v rukou, pokládá se za oprávněna, aby ji předložil k akceptu a dal ji protestovati pro nepřijetí.

§ 17.

(¹) Směnky splatné určitý čas po vidění buďtež předloženy k akceptu podle zvláštního příkazu na směnce obsaženého a, není-li ho, ve dvou letech po vystavení směnky, jinak zaniknou postihová práva proti indosantům a výstavci.

(²) Ustanovil-li indosant takové směnky ve svém indosamentu zvláštní lhůtu ku presentaci, zaniká jeho směnečný závazek, nebyla-li směnka v této lhůtě předložena k akceptu.

§ 18.

(¹) Nebylo-li dosaženo akceptu směnky splatné určitý čas po vidění, neb odepřeli směnečník datovati své přijetí, musí majitel směnky protestem, učiněným ve lhůtě šu 17, dáti zjistiti, že směnka byla včas k akceptu předložena, jinak ztratí postihová práva proti indosantům a výstavci. Den protestu platí v takovém případě za den presentace.

(²) Nebyl-li protest učiněn, počítá se lhůta po vidění vůči příjemci, jenž svůj akcept nedatoval, od posledního dne lhůty presentační.

V. Přijetí (akcept).

§ 19.

(¹) Přijetí směnky musí se státi na směnce písemně.

(²) Každé prohlášení na směnce směnečníkem podepsané platí za neobmezené přijetí, pokud z jeho obsahu zřejmě nevyplývá, že směnečník vůbec nechce směnku přijmouti, nebo že ji přijal jen s určitým obmezením.

(³) Za neobmezené přijetí platí, podepíše-li se směnečník na lici směnky i jen svým jménem anebo firmou.

(⁴) Přijetí již učiněné nelze odvolati.

§ 20.

(¹) Směnečník může obmeziti akcept na část směnečné sumy.

(²) Každé jiné obmezení akceptu rovná se úplnému jeho odepření (§ 23), avšak příjemce jest zavázán směnečně podle obsahu svého prohlášení.

§ 21.

(¹) Směnečník je přijetím směnečně zavázán zaplatiti akceptovanou sumu v době dospělosti směnky.

(²) Také výstavci jest směnečník zavázán ze svého přijetí směnečně.

(³) Naproti tomu směnečník nemá směnečného práva proti výstavci.

§ 22.

(¹) Je-li na směnce udáno platební místo (§ 3, č. 7.) rozdílné od směnečnickova bydliště (směnka umístěná čili domicilovaná) a není-li uvedeno, kdo tam má směnku zaplatiti, je směnečník oprávněn při přijetí jmenovati tuto osobu (umístěnce čili domiciliáta). Nejmenuje-li jí, má se za to, že sám chce platiti v platebním místě.

(²) Výstavce umístěné směnky může na ní naříditi předložení k akceptu. Nebude-li směnka v takovém případě předložena ku přijetí, má to v zápětí ztrátu postihu na výstavce a indosanty.

VI. Postih (regres) zajišťovací:

1. pro nepřijetí.

§ 23.

(¹) Nebyla-li směnka přijata vůbec, anebo byla-li přijata jen na část směnečné sumy nebo s jiným obmezením, jsou indosanti a výstavce směnečně zavázáni poskytnouti, bude-li jim vydán protest pro nepřijetí směnky, dostatečnou jistotu, že peníz ve směnce uvedený nebo nepřijatá jeho částka, jakož i útraty z nepřijetí vzniklé budou v den dospělosti zaplacený.

(²) Nedohodnou-li se strany o způsobu zajištění a místě, kde má býti věc daná za jistotu uschována, budiž peníz, který má býti zajištěn, hotově složen k soudu.

(³) Směnečný věřitel má zástavní právo na věci za jistotu dané, i když mu nebylo výslovně propůjčeno.

§ 24.

(¹) Remitent a každý indosatář, jenž má v rukou protest pro nepřijetí směnky, pokládá se za oprávněna požadovati od výstavce a ostatních předchůdců jistotu a vymáhati ji směnečnou žalobou.

(²) Postihovatel není při tom vázán pořadím indosamentů, ani volbou již učiněnou.

(³) Není potřebí předložiti směnku, ani prokázati, že postihovatel sám dal jistotu svým nástupcům.

§ 25.

Zřízená jistota ručí netoliko postihovateli, nýbrž i všem ostatním nástupcům toho, kdo jistotu dal, pokud naň nastupují zajišťovacím postihem. Tyto osoby jsou oprávněny žádati další jistotu jen, mohou-li uplatniti důvodné námitky proti způsobu nebo výši dané jistoty.

§ 26.

Jistota musí býti navrácena:

1. jakmile směnka byla dodatečně zcela přijata;

2. nebyl-li postižník, který dal jistotu, do roka, počítajíc ode dne dospělosti směnky, žalován ze směnky na její zaplacení;

3. byla-li směnka zaplacená nebo pozbyla-li směnečné platnosti.

2. pro příjemcovu nejistotu.

§ 27.

(¹) Byla-li směnka přijata zcela nebo částečně, může býti požadována a směnečnou žalobou vymáhána jistota za akceptovanou sumu jen:

1. upadl-li příjemce v konkurs, nebo požádal-li o vyrovnání nebo i jen zastavil-li platy;

2. byla-li po vystavení směnky bezvýsledně vedena exekuce na jmění příjemcovo.

(²) Nedal-li v těchto případech příjemce jistotu a byl-li proto učiněn protest a nelze-li, jak protestem zjištěno, dosáhnouti přijetí ani od podpůrných adres, které snad jsou na směnce uvedeny a znějí na platební místo, může majitel směnky a každý indosant žádati jistotu na svých předchůdcích, vydá-li jim protest (§§ 23 až 25, § 26, č. 2 a 3).

(³) Předchůdcové mohou požadovati navrácení jistoty, kterou sami poskytli, jestliže příjemce dodatečně dal plnou jistotu.

(⁴) Kdo má směnku v rukou, pokládá se v případech odstavce 1. za oprávněna, aby žá-

dal na příjemci jistotu a, bude-li odepřena, dal o tom učiniti protest.

VII. Splnění směnečného závazku.

1. Den dospělosti.

§ 28.

(¹) Je-li udán k výplatě směnky určitý den, nastává její dospělost toho dne.

(²) Je-li čas, kdy má býti placeno, ustanoven na prostřed měsíce, dospívá směnka 15. dne toho měsíce; je-li ustanoven na začátek nebo na konec měsíce, dospívá směnka prvního, pokud se týče, posledního dne měsíce.

(³) Chybí-li údaj roku při měsíci a dni, které jsou uvedeny jako čas dospělosti, platí tu rok vystavení směnky; jestliže však udaný den v tomto roce již uplynul, rok nejbližší příští.

§ 29.

(¹) Směnka na viděnou dospívá, jakmile byla předložena ku placení.

(²) Musí býti předložena ku placení podle zvláštního příkazu na ní obsaženého a, není-li ho, ve dvou letech po dni vystavení, jinak zaniknou směnečná práva proti indosantům a výstavci.

(³) Určí-li indosant takovéto směnky ve svém indosamentu zvláštní lhůtu presentační, zaniká jeho směnečný závazek, nebyla-li směnka v této lhůtě předložena.

§ 30.

(¹) Směnky, které mají býti zaplacený po projití určité lhůty po datu nebo po viděné, dospívají:

1. je-li lhůta určena podle dnů, posledního dne lhůty; při počítání lhůty nezapočítává se den, kterého byla vystavena směnka, jež má býti zaplacená po datu, nebo kterého byla ku přijetí předložena směnka, jež má býti zaplacená po viděné;

2. je-li lhůta určena podle týdnů, měsíců nebo podle doby obsahující několik měsíců (rok, půlletí, čtvrtletí), toho dne v platebním týdnu nebo měsíci, který svým jménem anebo číslem se srovnává se dnem vystavení nebo předložení; chybí-li tento den v platebním měsíci, nastává dospělost posledního dne platebního měsíce.

(²) Rčení „polovice měsíce“ platí za dobu 15 dní. Zní-li směnka na jeden anebo několik

měsíců a na půl měsíce, má býti počítáno těchto 15 dní naposled.

§ 31.

Směnky vystavené na tuzemské trhy (veletrhy) dospívají:

1. o trhu (veletrhu), trvá-li trh (veletrh) jen jeden den;
2. posledního dne trhu (veletrhu), trvá-li trh (veletrh) déle nežli den, ale nejdéle týden;
3. třetího dne před zakončením trhu (veletrhu), trvá-li trh (veletrh) déle než týden.

2. Placení.

§ 32.

(¹) Majitel směnky indosované jest legitimován jakožto vlastník směnky nepřetržitou řadou indosamentů až k němu jdouc. Prvý indosament musí býti tudíž podepsán jménem remitentovým, každý následující pak jménem toho, kdo je v indosamentu nejbližše předcházejícím uveden jako indosatář. Následuje-li po indosamentu nevyplněném indosament další, má se za to, že výstavce tohoto nabyl směnky indosamentem nevyplněným.

(²) Přeskrtnuté indosamenty platí při zkoumání legitimace za nenapsané.

(³) Plátce směnky není povinen zkoumati pravost indosamentů.

§ 33.

(¹) Platiti jest druhem peněz určeným na směnce.

(²) Zní-li směnka na druh peněz, který není v platebním místě zákonnou měnou a neustanovil-li výstavce slovem „skutečně“ (efektivně) nebo jiným podobným rčením výslovně, že má býti placeno druhem peněz na směnce určeným, může býti placeno druhem peněz, který je berný v místě platebním, podle průměru kursů „peníze“ a „zboží“, které měl druh peněz na směnce určený posledně před platebním dnem na pražské bursě.

§ 34.

Majitel směnky nesmí nabídnuté mu částečné placení ani tehdy odmítnouti, stalo-li se přijetí na celou sumu směnečnou.

§ 35.

(¹) Směnečný dlužník jest povinen platiti jen proti vydání kvitované směnky.

(²) Platí-li směnečný dlužník částečně, může toliko žádati, aby bylo zaplacení této částky na směnce vyznačeno a aby mu byla vydána kvitance na opis směnky.

§ 36.

(¹) Nepožaduje-li se placení za lhůty ustanovené ku protestaci pro neplacení, má příjemce právo složit směnečnou sumu k soudu na nebezpečí a útraty majitele směnky.

(²) Uvědomiti o tom majitele směnky není potřebí.

VIII. Postih (regres) pro neplacení.

§ 37.

(¹) Aby mohl býti vykonán postih pro neplacení na výstavce a indosanty, je potřebí:

1. aby směnka byla předložena ku placení a
2. aby toto předložení směnky jakož i její nezaplacení bylo osvědčeno protestem včas o tom učiněným.

(²) Předložení i protestace jsou přípustné v den platební (§ 99), ale státi se musí pod ztrátou směnečných práv proti výstavci a indosantům nejdéle druhého všedního dne po platebním dni.

§ 38.

(¹) Prominul-li směnečný dlužník protestaci úložkou „bez protestu“ nebo „bez útrat“ nebo pod., není majitel směnky v poměru k němu povinen ji protestovati, aby zachoval právo směnečné. Prominutí protestu však nesproštuje majitele směnky povinnosti směnku včas předložiti. Popírá-li směnečný dlužník, jenž prominul protestaci, že směnka byla včas presentována, je na něm, aby to dokázal.

(²) Prominutí protestu neosvobozuje od náhrady výloh s protestací spojených.

§ 39.

(¹) Domicilovaná směnka budiž předložena ku placení domiciliátovi nebo, není-li jmenován, samému směnečníkovi v místě, kam byla umístěna, a není-li placeno, budiž tam též protestována.

(²) Je-li jako domiciliát udána osoba jiná, nežli majitel směnky, má opominutí včasné protestace pro neplacení u domiciliáta v zápětí ztrátu směnečných práv nejen proti výstavci a indosantům, nýbrž i proti příjemci.

§ 40.

Vyjímajíc případ šu 39 odst. 2. není k zachování směnečného práva proti příjemci potřebí ani presentace, ani protestace (§ 37).

§ 41.

(1) Majitel směnky protestované pro neplacení je povinen podati svému předchůdci v pořadí nejbližšímu do dvou dnů po dni protestace písemnou zprávu (notifikaci) o nezaplacení směnky, k čemuž postačí, bylo-li oznámení dáno v této lhůtě na poštu.

(2) Byv takto zpraven, jest každý předchůdce povinen ve stejné lhůtě, počítané ode dne, kdy zprávu dostal, týmž způsobem zpravit svého nejbližšího předchůdce.

(3) Majitel směnky nebo indosatář, který opominul takového oznámení, nebo je nezaslal svému nejbližšímu předchůdci, je povinen všem nebo vynechaným předchůdcům náhradou škody tím vzešlé. Pozbývá také vůči těmto osobám nároku na úroky ode dne dospělosti směnky až do doručení žaloby, na útraty a provisi (§ 46, 47).

§ 42.

K průkazu včasného vyrozumění postačí, je-li prokázáno poštovní stvrzenkou, že v udaný den byl předchůdci dopis odeslán, pokud se nedokáže, že došlý dopis měl jiný obsah.

§ 43.

Převedl-li indosant směnku neudávaje místa, stačí uvědomiti o nezaplacení nejbližšího předchůdce indosantova, jenž indosoval směnku udávaje místo.

§ 44.

(1) Každý směnečný dlužník jest oprávněn žádati proti zaplacení směnečného peníze s úroky a útratami, aby majitel směnky vydal mu ji kvitovánu spolu s protestem pro neplacení, pokud byl učiněn.

(2) Přihlásil-li se ku placení několik směnečných dlužníků, je majitel směnky povinen přijmouti nabídku toho, jehož placením bude nejvíce dlužníků závazku sprostěno.

§ 45.

Majitel směnky protestované pro neplacení může podati směnečnou žalobu na všechny směnečně zavázané osoby, nebo na některé nebo na jednu z nich, aniž pozbývá svého ná-

roku vůči těm, jichž nežaloval; při tom nemusí se řídití pořadím rubopisů.

§ 46.

(1) Postihové nároky majitele směnky, který dal směnku pro neplacení protestovati, zahrnují:

1. nevyplacený směnečný peníz se šestiprocentními úroky ode dne dospělosti;
2. útraty protestu a jiné výlohy;
3. provisi ve výši $\frac{1}{3}\%$ nevyplaceného peníze směnečného.

(2) Jsou-li tu podmínky postihu pro neplacení, má tyto nároky majitel směnky, i když se domáhá placení jen na příjemci.

(3) Bydlí-li postižník v jiném místě nežli platebním, musí býti placeno v průměru kursu „peníze“ a „zboží“, které by měla v den protestu směnka na viděnou vystavená z místa platebního na bydliště postižníkovu.

(4) Není-li v platebním místě kursů na místo právě uvedené, rozhoduje průměr kursů místa bydliště postižníkovu nejbližšího.

(5) Průměr kursů dlužno na žádost postižníkovu osvědčiti řádným kursovním lístkem anebo vysvědčením přísežného dohodce a, není-li ani toho, ani onoho, potvrzením dvou kupců.

§ 47.

(1) Postižník, jenž směnku vyplatil, anebo jako rimesu dostal, jest oprávněn žádati od dřívějšího indosanta nebo výstavce nebo příjemce:

1. sumu, kterou zaplatil anebo která mu byla dána rimesou, se šestiprocentními úroky ode dne zaplacení;
2. vzešlé útraty;
3. provisi $\frac{1}{3}\%$ ze sumy, kterou zaplatil anebo rimesou dostal.

(2) Bydlí-li postižovaný předchůdce v jiném místě nežli postižovatel, musí býti částky v odst. 1. uvedené placeny v průměru kursů, které by měla v den, kdy postižovatel směnku vyplatil anebo jako rimesu dostal, směnka na viděnou vystavená z bydliště postižovatelova na bydliště postižovaného.

(3) Není-li v bydlišti postižovatelově na bydliště postižovaného předchůdce žádný kurs znamenán, jest měřítkem průměr kursů místa, které jest nejbližší bydlišti postižovaného předchůdce.

(4) O osvědčení kursů platí § 46 odst. 5.

§ 48.

(1) Ustanovení §§ 46 a 47 č. 1. a 3. nevylučují, aby při postihu na zahraniční místo byly účtovány vyšší sazby tam přípustné.

(2) Totéž právo přísluší také cizozemskému postihovateli, jenž se hojí v tuzemsku, se zřetelem k položkám, které sám musel zaplatiti.

§ 49.

(1) Postihovatel může na částku své pohledávky vystaviti na postižníka návratní směnku.

(2) V takovém případě může připočítati k pohledávce také odměnu dohodce (sensála) za odbyt návratní směnky, jakož i kolkové poplatky, jsou-li jaké.

(3) Návratní směnka musí býti splatna na viděnou a vystavena bezprostředně na postižníka a jeho bydliště (a drittura).

§ 50.

Postižník jest povinen zaplatiti jen proti vydání směnky, protestu a kvitovaného účtu návratného.

§ 51.

Indosant, jenž vyplatí některého ze svých nástupců, může přesktnouti indosament svůj i svých nástupců.

IX. Směnečná intervence.

1. Přijetí pro čest.

§ 52.

(1) Je-li směnka protestovaná pro nepřijetí nebo pro neposkytnutí jistoty příjemcem (§§ 23, 27) opatřena podpůrnou adresou znějící na platební místo, musí býti dříve, nežli lze vésti zajišťovací postih, požadováno přijetí od podpůrné adresy.

(2) Je-li uvedeno na směnce několik podpůrných adres, přísluší přednost té, jejížto intervencí se osvobodí nejvíce postihových dlužníků.

§ 53.

Majitel směnky nemusí připustiti čestné přijetí od osoby, která není uvedena na směnce jako podpůrná adresa znějící na místo platební.

§ 54.

(1) Příjemce pro čest jest povinen, proti náhradě nákladů, vyžádati si protest a v dodatku k němu dáti poznamenati čestné přijetí.

(2) Jest povinen poctěného (honoráta) zpraviti o své intervenci, zaslati mu protest a tuto zprávu i s protestem odeslati do dvou dnů po dni protestace. Opomine-li toho, ručí za škodu tím vzniklou.

§ 55.

Nepoznamenal-li čestný příjemce ve svém přijetí, pro koho směnku přijal, platí výstavce za poctěného.

§ 56.

Čestný příjemce zavazuje se svým přijetím směnečně všem nástupcům poctěného. Jeho závazek zanikne, nebude-li mu směnka předložena ku placení nejpozději druhého všedního dne po dni platebním (§ 99).

§ 57.

Přijme-li směnku pro čest některá podpůrná adresa nebo jiný intervenient, nemají majitel směnky ani nástupci poctěného postih zajišťovací. Poctěný a jeho předchůdci tohoto postihu nepozbývají.

2. Zaplacení pro čest.

§ 58.

(1) Jsou-li na směnce pro neplacení protestované anebo na její kopii podpůrné adresy nebo čestné přijetí, znějící na místo platební, musí majitel předložiti směnku ku placení všem těmto podpůrným adresám a čestnému příjemci nejpozději druhého všedního dne po dni platebním (§ 99) a výsledek dáti poznamenati v protestu pro neplacení nebo v dodatku k němu.

(2) Neučiní-li toho, pozbývá postihu na adresanta, pokud se týče na poctěného a na jejich nástupce.

(3) Odmítne-li majitel směnky placení pro čest nabídnuté jiným intervenientem, pozbude postihu na nástupce toho, za jehožto čest bylo placení nabídnuto.

§ 59.

(1) Čestným placením nabývá plátce práv ze směnky (§§ 46, 48) proti poctěnému, jeho předchůdcům a proti akceptantovi směnky.

(2) Směnka a protest pro neplacení musí býti vydány čestnému plátci proti náhradě útrat.

§ 60.

(1) Nabízí-li se několik osob k čestnému placení, přísluší přednost té, jejížto placením se osvobodí nejvíce směnečných dlužníků.

(2) Kdo platí proti tomuto předpisu jako čestný plátec, ztrácí postihové právo proti těm, kdož by jinak byli osvobozeni.

§ 61.

Čestný příjemce, který se nedostal ku placení, protože zaplatil směnečník nebo jiný intervenient, jest oprávněn žádati na plátcovi provisi ve výši $\frac{1}{3}\%$ zaplaceného peníze směnečného.

X. Směnečné rukojemství (aval).

§ 62.

(1) Plnění směnečné může být zaručeno směnečným rukojemstvím.

(2) Rukojemství musí být psáno na směnce nebo na listu se smenkou spojeném a vyjádřeno slovy „jako rukojmí“ nebo jinou doložkou téhož významu; toto prohlášení směnečného rukojmího musí být jím podepsáno.

(3) Nebylo-li poznamenáno výslovně, za koho bylo rukojemství převzato, platí, že se tak stalo za příjemce a, nebyla-li směнка ještě přijata, za výstavce.

§ 63.

Směnečný rukojmí je zavázán stejně jako ten, za nějž se zaručil. Jeho závazek je platný také tehdy, je-li závazek toho, za nějž se zaručil, neplatný z jiných důvodů než pro vadu formy.

§ 64.

Opominutí směnečných úkonů, nutných k zachování práv proti směnečným předchůdcům po případě proti příjemci, má za následek ztrátu práv také proti jejich směnečným rukojmím.

§ 65.

Vyplatil-li rukojmí směnku, nabývá směnečného práva proti tomu, za koho platil. Proti ostatním směnečným dlužníkům přísluší mu směnečné právo jen, pokud by bylo placením vzešlo tomu, za nějž se zaručil.

XI. Násobení směnky (duplikáty a kopie).

1. Směnečné stejnopisy (duplikáty).

§ 66.

(1) Výstavce směnky je povinen vydati remitentovi na požádání několik stejnopisů směnky.

(2) Stejnopisy směnky musí být v souvislém obsahu označeny jako první (prima), druhá (secunda), třetí (tertia) atd. směnka, jinak by byl každý stejnopis pokládán za směnku pro sebe (solosměnka).

(3) Také indosatář může si vyžádati duplikát. Za tím účelem musí se obrátiti na svého bezprostředního předchůdce; tento se obrátí zase na svého předchůdce, až žádost dojde výstavce. Výstavce zašle vyžádaný duplikát popsanou cestou indosatáři, při kteréžto příležitosti jsou indosanti povinni opatřiti duplikát svými originálními indosamenty.

§ 67.

(1) Byl-li z několika stejnopisů směnky jeden zaplacen, pozbývají ostatní duplikáty platnosti.

(2) Zůstávají však zavázáni:

1. indosant, který indosoval jednotlivě stejnopisy směnky na osoby různé, jakož i všichni pozdější indosanti, jejichž podpisy jsou na stejnopisech směnky při placení nevrácených, ze svých indosamentů;

2. příjemce, jenž akceptoval několik stejnopisů směnky, z akceptů na duplikátech při placení nevrácených.

§ 68.

(1) Kdo zaslal jeden z několika stejnopisů směnky ku přijetí, musí na ostatních duplikátech poznamenati, u koho lze naléztí stejnopis směnky zaslaný ku přijetí. Opominutí této poznámky neodnímá však směnce platnosti směnečné.

(2) Schovatel stejnopisu směnky ku přijetí zaslání je povinen vydati jej tomu, kdo se jako indosatář (§ 32) anebo jiným způsobem ku převzetí legitimuje.

§ 69.

Majitel duplikátu, na němž jest uvedeno, u koho jest stejnopis směnky ku přijetí zasláný, nemůže uplatňovati postih zajišťovací pro nepřijetí ani postih pro neplacení, dokud nedá protestem zjistiti:

1. že mu schovatelem nebyl vydán stejnopis směnky ku přijetí zasláný a

2. že nebylo možno dosáhnouti přijetí nebo zaplacení ani na duplikát.

2. Směnečné opisy (kopie).

§ 70.

(1) Kopie musí obsahovati doslovné znění

směnky a rubopisů i poznámek na ní jsoucích a musí býti opatřena prohlášením „až potud opis“ nebo podobnou doložkou.

(2) Na kopii budiž poznamenáno, u koho lze naléztí prvopis směnky k akceptu zaslaný. Opominutí této poznámky však neodnímá indosované kopii její směnečnou platnost.

§ 71.

Každý původní indosament na kopii psaný zavazuje indosanta stejně, jako kdyby byl na směnce původní.

§ 72.

(1) Schovatel originálu je povinen vydati jej majiteli kopie, který se jakožto její indosatář anebo jinak ku převzetí legitimuje.

(2) Odepře-li schovatel vydati originál směnky, je majitel kopie oprávněn, ale jen po vykonání protestu uvedeného v § 69 č. 1., vésti postih zajišťovací a po dni dospělosti v kopii udaném postih pro neplacení proti indosantům, jejichž původní indosamenty jsou na kopii.

XII. Směnky ztracené nebo zničené.

§ 73.

(1) Vlastník ztracené nebo zničené směnky může žádati u okresního soudu místa platebního za její umoření. Řízení jest nesporné.

(2) Žadatel je povinen předložit opis směnky nebo udati alespoň podstatný její obsah a podle okolností osvědčiti, že směnku měl dříve v držení. Uzná-li soud jeho údaje za dostatečné, zapoví příjemci placení a vydá edikt, ve kterém vyzve majitele směnky, aby v 45 dnech směnku předložil a své nároky ohlásil, jinak že směnka bude prohlášena za umořenou.

(3) Lhůta 45 dní počíná se, není-li směnka dospělá, prvním dnem po dospělosti, je-li dospělá, dnem, který následuje po dni, kdy edikt po prvé v úředním listě vyšel; při směnkách na viděnou, jestliže v době prvního uveřejnění ediktu ještě neuplynula presentační lhůta, počítá se od posledního dne této lhůty; uplynula-li již, ode dne ediktu.

§ 74.

Po zahájení umořovacího řízení a po dospělosti směnky může vlastník žádati od příjemce zaplacení, poskytne-li až do umoření směnky jistotu. Nedá-li jistoty, jest oprávněn žádati jen složení dlužné sumy u soudu.

§ 75.

(1) Předloží-li majitel směnku v ustanovené lhůtě, bude umořovací řízení zastaveno, zákaz vydaný na prospěch žadatelův zrušen a žadatel odkázán na pořad práva.

(2) Nepřihlásil-li se nikdo v ustanovené lhůtě jako majitel směnky, bude směnka prohlášena na opětnou žádost za umořenou.

(3) Na základě pravoplatného umořovacího usnesení možno žádati zaplacení směnky na příjemci podle směnečného práva.

§ 76.

Majitel směnky, legitimovaný jako remitent nebo podle ustanovení šu 32, může býti jen tehdy přidržen k jejímu vydání, nabyli-li směnky obmyslně nebo dopustil-li se při nabytí směnky hrubé nedbalosti.

XIII. Směnky falešné.

§ 77.

Nepravé podpisy na směnce nemají vlivu na směnečně-právní účinek podpisů pravých.

§ 78.

(1) Byla-li směnka sfalšována, jsou indosanti, kteří indosovali před sfalšováním, zavázáni podle pravého obsahu směnky, ti, kdož ji indosovali po sfalšování, jsou zavázáni podle obsahu směnky falšováním vzniklého.

(2) V pochybnosti má se za to, že rubopisy pocházejí z doby před sfalšováním.

§ 79.

Ustanovení předcházejícího paragrafu platí i o výstavci, příjemci a rukojmí.

XIV. Směnečné promlčení.

§ 80.

Směnečný nárok proti příjemci promlčuje se ve třech letech ode dne dospělosti směnky; při směnkách na viděnou, jež nebyly předloženy ku placení ve lhůtě uvedené v šu 29, odst. 2., ve třech letech ode dne uplynutí této presentační lhůty.

§ 81.

(1) Postihové nároky majitele směnky (§ 46) proti výstavci a ostatním předchůdcům se promlčují ve třech měsících, byla-li směnka splatna v Evropě, jinak v šesti měsících.

(2) Promlčení proti majiteli směnky počíná se prvním dnem po učiněném protestu; byl-li protest prominut, prvním dnem po dnu dospělosti směnky.

§ 82.

(1) Nároky postižných dlužníků, kteří směnku vyplatili (§ 47), proti výstavci a ostatním předchůdcům se promlčují ve třech měsících, bydlí-li postižovatel v Evropě, jinak v šesti měsících.

(2) Lhůta tato počíná se, byla-li směnka zaplacená dříve nežli byla podána směnečná žaloba, prvním dnem po dnu zaplacení, ve všech ostatních případech prvním dnem po dnu doručení žaloby.

§ 83.

(1) Promlčení směnečných nároků přetrhuje se jedině:

1. podáním žaloby;
2. přihlášením směnečné pohledávky v řízení konkursním;
3. opověděním rozepře nebo uplatněním směnečného nároku žalovaným ve sporu.

(2) Přetrženo-li promlčení, působí to jen proti tomu, v jehož osobě nastala skutečnost, jež přetržení působí.

§ 84.

Promlčení se staví jen právoplatným zavedením umořovacího řízení. Tím nejsou dotčeny předpisy konkursního a vyrovnávacího řádu.

§ 85.

Ku promlčení směnečných nároků jest přihlížeti z úřední povinnosti jen, jde-li o vydání směnečného příkazu platebního.

XV. Práva směnečného věřitele.

§ 86.

(1) Příjemce, výstavce a indosant směnky, jakož i rukojmí směnečný a čestný příjemce jsou majiteli směnky směnečně zavázáni rukou společnou a nerozdílnou.

(2) Závazek těchto osob vztahuje se na vše, čeho může pohledávati majitel směnky pro nesplnění směnečného závazku.

§ 87.

Směnečný dlužník může činiti jen takové námitky, které plynou ze směnečného práva

samého nebo které mu přísluší bezprostředně proti tomu, kdo právě žaluje.

§ 88.

Odpočtení (kompensace) vzájemných pohledávek je přípustno jen, má-li dlužník proti tomu, kdo právě žaluje, dospělou pohledávku směnečnou nebo jinou peněžitou pohledávku spočívající na právoplatném rozhodnutí soudním anebo na narovnání soudně vykonatelném.

§ 89.

(1) Zanikl-li směnečný závazek výstavce nebo příjemce promlčením anebo tím, že nebyly provedeny úkony zákonem předepsané k udržení směnečného práva (směnečným obmeškáním), zůstávají výstavce pokud se týče příjemce zavázání majiteli směnky podle práva občanského jen, pokud se s jeho škodou obohatili.

(2) Proti ostatním směnečným dlužníkům, jejichž směnečný závazek zanikl, není takového nároku.

(3) Žaloba podle odst. 1. promlčuje se ve třech letech ode dne zániku směnečného závazku.

XVI. Mezinárodní právo směnečné.

§ 90.

Způsobilst cizincova ke směnečným závazkům posuzuje se podle právního řádu státu, jehož je příslušníkem. Avšak i cizinec, který jest podle právního řádu své vlasti směnečně nezpůsobilý, zavazuje se podstoupením směnečného závazku v tuzemsku, pokud je směnečně způsobilý podle zákonů tuzemských.

§ 91.

(1) Podstatné náležitosti směnky v cizině vystavené, jakož i jiného směnečného prohlášení na směnce v cizině učiněného dlužno posuzovati podle právního řádu platného v místě, kde se prohlášení stalo.

(2) Vyhovují-li však směnečná prohlášení učiněná v cizině požadavkům tuzemského zákona, nelze okolnost, že jsou podle cizího řádu právní vadna, namítati proti právní závaznosti prohlášení, která byla později v tuzemsku na směnku napsána.

(3) Taktéž mají směnečnou platnost směnečná prohlášení, jimiž se zavazuje tuzemec jinému tuzemci v cizině, i když vyhovují jen požadavkům tuzemského zákonodárství.

§ 92.

Je-li směnka, splatná v tuzemsku po datu, vystavena ve státě, kde se počítá podle starého kalendáře, a není-li poznamenáno, že je datována podle nového kalendáře, nebo je-li datována podle obou kalendářů, počítá se den dospělosti podle dne nového kalendáře, který se srovnává se dnem vystavení, jenž odpovídá starému kalendáři.

§ 93.

O náležitostech úkonů, které je zapotřebí provést v cizině za příčinou výkonu nebo udržení směnečného práva, rozhoduje právo tam platné.

XVII. Osvědčení (protest).

§ 94.

(1) Protest musí býti učiněn veřejným notářem anebo soudním úředníkem.

(2) Svědků nebo zapisovatele není k tomu potřeba.

§ 95.

Do protestu bud' te'z pojaty:

1. doslovný opis směnky nebo kopie se všemi indosamenty a poznámkami;

2. jméno nebo firma osob, pro které a proti kterým se protest činí;

3. údaj, o' byla žádana osoba, proti které protest je činěn, její odpověď nebo poznámka, že odpovědi nedala, anebo že nebyla zastižena;

4. místo, jakož i kalendářní den, měsíc a rok, v němž bylo vybídnutí (č. 3.) učiněno nebo v němž byl o ně bezvýsledný pokus učiněn (§ 98, odst. 2.);

5. jde-li o přijetí nebo zaplacení pro čest, poznámka, od koho, pro koho a jak bylo nabídnuto, pokud se týče učiněno;

6. podpis veřejného notáře nebo soudního úředníka, který protest činí, a úřední pečeť.

§ 96.

Má-li se směnečně-právní plnění požadovati od několika osob, jest několikrát vybídnutí pojmuti do jedné listiny protestní.

§ 97.

(1) Veřejní notáři a soudní úředníci jsou povinni bez prodlení vydati prvopis protestu majiteli směnky nebo jeho zmocněnci.

(2) Rovněž jsou povinni protesty podle celého jejich obsahu den ode dne v pořádku časovém a číselném vepsati do zvláštního rejstříku, který jest opatřen list od listu za sebou jdoucími čísly; prostý nebo ověřený opis protestu musí účastníkům nebo jejich právním nástupcům kdykoliv vydati za náhradu výloh.

XVIII. Místo a čas ku presentaci a k jiným úkonům ve směnečném styku.

§ 98.

(1) Presentaci směnky ku přijetí nebo placení, protestaci, vyžádání si směnečného duplikátu, jakož i všechny ostatní úkony, které jest provést podle tohoto zákona vůči určité osobě, dlužno vykonati v její obchodní místnosti a, není-li takové, v jejím obydlí a to od 9 do 12 hodin dopoledne a od 2 do 5 hodin odpoledne.

(2) V jiném místě, na př. na burse, nebo v jiných denních hodinách státi se to může jen se svolením účastníků; toto svolení jest, jde-li o zřízení protestu, v tomto poznamenati.

(3) Nemožnost vypátrati obchodní místnost anebo obydlí pokládati jest teprve tehdy za zjištěnou, jestliže zůstal bezvýsledným dotaz veřejného notáře nebo soudního úředníka u státního úřadu policejního a, kde není zřízen, u místního úřadu policejního, a okolnost ta byla v protestu poznamenána.

§ 99.

(1) Dospěje-li směnka v neděli nebo v den sváteční nebo památný zákonem uznaný, je dnem platebním teprve nejbližší den všední.

(2) Také vydání směnečných duplikátů nebo kopií, prohlášení akceptační a každé jiné prohlášení lze požadovati jenom v den všední. Případá-li poslední den, kdy lze jednání nebo prohlášení takové nejpozději požadovati, na neděli nebo svátek anebo památný den zákonem uznaný, jest je požadovati v nejbližší den všední.

(3) Totéž platí o protestaci.

§ 100.

(1) Vadí-li presentaci nebo protestaci směnky v předepsaných lhůtách nepřekonatelná překážka (vyšší moc), prodlouží se tyto lhůty.

(2) Majitel směnky má neprodleně zpravit svého indosanta o tom, že nastala vyšší moc, a

zaznamenati to na směnce nebo přívěsku, připoje den a svůj podpis; kromě toho platí ustanovení §u 41.

(³) Přestane-li vyšší moc, musí majitel směnky neprodleně presentovati směnku ku přijetí nebo ku placení a, třeba-li toho, dáti ji protestovati.

(⁴) Trvá-li vyšší moc déle než 30 dnů po dni dospělosti, může býti vykonán postih, aniž je potřebí presentace nebo protestace.

(⁵) U smenek na viděnou nebo znějících na určitý čas po viděné počíná se třicetidenní lhůta ode dne, kdy majitel směnky, byť i před uplynutím presentační lhůty, zpravil svého indosanta o tom, že nastala vyšší moc.

(⁶) Skutečnosti, které se týkají toliko osoby majitele směnky nebo toho, koho majitel pověřil presentací nebo protestací směnky, nebudte pokládány za případy vyšší moci.

XIX. Vadné podpisy.

§ 101.

(¹) Směnečná prohlášení, která na místo jménem byla učiněna křížky nebo jiným znamením, nemají platnosti směnečné.

(²) K závaznosti směnečných prohlášení osob slepých, anebo hluchých, které neumějí čísti, nebo němých, které neumějí psáti, je zapotřebí formy notářského spisu.

XX. Podpis zástupcem.

§ 102.

(¹) Neplatna jsou směnečná prohlášení podpisem jména osoby zastoupené, učiněným osobou jinou. Zmocněný musí podepsati své jméno s dodatkem, za koho podepsal.

(²) Zmocnění k podpisu směnky musí býti dáno písemně s podpisem zmocnitele nebo s jeho znamením ruky, které jest ověřeno soudem nebo veřejným notářem.

(³) Zákonná ustanovení o znamenání firmy kupcovy zůstávají těmito předpisy nedotčena.

§ 103.

(¹) Kdo podepíše směnečné prohlášení jako zmocněnec někoho jiného, nemaje k tomu plné moci, je sám směnečně zavázán.

(²) Totéž platí o poručnících a jiných zástupcích, kteří vydají směnečná prohlášení, překročivše své oprávnění.

Oddíl třetí.

O směnkách vlastních.

§ 104.

Podstatné náležitosti vlastní směnky jsou:

1. označení jako směnka, které musí býti pojato v souvislý obsah listiny a vyjádřeno v jazyku, jímž se v této listině vyslovuje platební slib;

2. údaj peníze, který má býti placen; jsou-li vymíněny také úroky nebo jiná vedlejší plnění, platí to za nenapsané;

3. jméno osoby nebo firma, které nebo na jejíž řad (ordre) má býti placeno;

4. údaj času, kdy má býti placeno (§ 3, č. 4.);

5. podpis výstavcův jménem anebo firmou;

6. údaj místa, kde má býti placeno; místo, udané jako místo vystavení, platí, není-li na směnce udáno zvláštní místo platební, za místo platební a zároveň za výstavcovo bydliště; je-li uvedeno několik míst, platí první z nich za místo platební;

7. údaj místa, dne, měsíce a roku vystavení směnky.

§ 105.

Následující ustanovení, daná tímto zákonem pro cizí směnky, platí také o vlastních směnkách:

1. §§ 4 a 6 o formě směnky;

2. §§ 8—15 o indosamentu;

3. §§ 17 a 18 o předložení smenek určitý čas po viděné splatných s rozdílem, že směnka musí býti předložena výstavci;

4. § 27 o zajišťovacím postihu s rozdílem, že postih takový má místo v případě nejistoty výstavce;

5. §§ 28—36 o dospělosti a placení s rozdílem, že splatnou sumu směnečnou může složit výstavce;

6. §§ 37 a 38, jakož i 41—51 o postihu pro neplacení na indosanty;

7. §§ 58—61 o placení pro čest;

8. §§ 62—65 o směnečném rukojemství s rozdílem, že, není-li udáno, za koho bylo převzato, platí, že se tak stalo za výstavce;

9. §§ 70—72 o kopiích;

10. §§ 73—79 o směnkách ztracených, zničených a falešných s rozdílem, že v případě §u 74 a 75 musí platiti výstavce;

11. § 80 s rozdílem, že jde o promlčení směnečného nároku proti výstavci;

12. ustanovení v §§ 81—103 o všeobecných zásadách směnečného promlčení, o promlčení postihových nároků proti indosantům, o právu směnečného věřitele, o mezinárodním právu směnečném, o protestech, o místě a času presentace a jiných směnečně-právních úkonů, jakož i o podpisech vadných a podpisu zástupcem.

§ 106.

(¹) Vlastní směnky umístěné musí být předloženy ku placení domiciliátu nebo, není-li jmenován, samému výstavci v místě, kam je směnka umístěna, a nebude-li placeno, tamtéž protestovány.

(²) Je-li jako domiciliát udána osoba jiná, nežli majitel směnky, má opominutí včasné protestace pro neplacení u domiciliáta v zápětí ztrátu směnečných práv nejen proti indosantům, nýbrž i proti výstavci.

Oddíl čtvrtý.

Závěrečná ustanovení.

§ 107.

(¹) Dnem účinnosti tohoto zákona pozbývají platnosti zejména: patent ze dne 25. ledna 1850, č. 51 ř. z. (směnečný řád), nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 29. října 1852, č. 218 ř. z., jímž se na základě nejvyššího rozhodnutí ze dne 21. října 1852 prohlašuje neplatnost t. zv. splátkových směnek, nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 2. listopadu 1858, č. 197 ř. z., jímž se doplňují některé články směnečného řádu ze dne 25. ledna 1850, č. 51 ř. z., nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 2. listopadu 1858, č. 198 ř. z., jímž se vykládá článek 29. směnečného řádu ze dne 25. ledna 1850, č. 51 ř. z., zákon ze dne 19. června 1872, č. 88 ř. z., o tom, kdy lze uplatňovati práva, pohledávaná ve směnečné rozepři ze směnečných prohlášení plnomocníkem vydaných, zákon ze dne 30. listopadu 1912, č. 215 ř. z., o vlivu vyšší moci na vykonání směnečně-právních úkonů, zák. čl. XXVII/1876 (směnečný zákon), § 35 odst. 3. nař. č. 2807/1915 M. E. (uh. vešker. min.) a zák. čl. LXIV/1912 o vlivu vyšší moci na práva, zakládající se na směnce, kupecké poukázce a šeku, pokud jde v tomto zákonném článku o směnky.

(²) Pokud zákony a nařízení se dovolávají předpisů uvedených v odst. 1., jest přiměřeně použiti příslušných ustanovení tohoto zákona.

(³) Ustanovení tohoto zákona platí také

o směnečných úkonech a prohlášeních, učiněných po účinnosti tohoto zákona při směnkách před jeho působností vystavených.

(⁴) Ustanovení tohoto zákona o právu směnečném, o jeho zachování a ztrátě, vztahují se také na směnky, které po účinnosti tohoto zákona dospějí, třebaž před ní byly vystaveny.

§ 108.

Stane-li se žena zletilou jen svým provdáním (§ 2 zák. čl. XXIII/1874), nenabývá tím ještě směnečné způsobilosti.

§ 109.

Směnka a směnečná prohlášení jsou neplatna, byla-li napsána v hebrejském jazyku nebo písmu.

§ 110.

(¹) Zákon tento nabývá účinnosti za tři měsíce ode dne vyhlášení.

(²) Provedením zákona pověřuje se ministr spravedlnosti.

T. G. Masaryk v. r.

Dr. Šrámek v. r.

Dr. Mayr-Harting v. r.

2.

Zákon ze dne 16. prosince 1927 o ryzosti a puncovní kontrole platinového, zlatého a stříbrného zboží (puncovní zákon).

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Část I.

Zboží platinové, zlaté a stříbrné.

§ 1.

Platinové, zlaté a stříbrné zboží, jak v tužemsku vyrobené, tak z ciziny dovezené, podléhá puncovní kontrole.

§ 2.

Puncovní kontrolou rozumí se úřední zkoušení ryzosti a zákonitého stavu tohoto zboží, jeho úřední označování, jakož i puncovní kontrola živností (§§ 28 a násl.).

§ 3.

(¹) Za úřední zkoušení a označování platinového, zlatého a stříbrného zboží vybírají se kontrolní a manipulační poplatky.